

26.46x33.64	1/4	52	עמוד	שישבת	9-86328192	02/06/2023	ישראל היום!	98-96	לשעבר דרך פי"ת	תל אביב	67138	טל.	03-5635050	פקס.	03-5617166
בנימין זאב הרצל - בהקשר לציונו - 80790															

52

52 אייל לוי כביש 75

הדרנים הצדדיות

"יש לך בבית כרגע 10,000 דולר. לא בזהב - בחפצים זרוקים. בדיוק מזה אני חי"

מורדי אלון מבנימינה היה עיתונאי ומו"ל, והפך לאספן של חפצים נדירים ומזכרות ספורט * במוזיאון הרשמי של פי"א יש פריטים שנרכשו דרכו, ופעם ג'קי צ'אן התקשר בעצמו ורכש כרזה של סרט בכיכובו * גם לשכנו מוטי הררי ולאחותו אסתר יש אוצרות באוסף המשפחתי * למשל - כתב יד של באך, כרטיס ביקור של אלפרד דרייפוס ונייר מכתבים של מונטיפיורי * ומי הקונים? "לא אנשים שאין להם כסף, אנשים שמאמינים בהזדמנויות"

אייל לוי

צילומים: משה שי

האוסף

הלסת נשמטה

מורדי אלון מסיים להכין קפה, מתיישב במשרדו שבבנימינה ופותח כמוטו שלו: "מפתח העבודה כאן הוא הידע שלי וחוסר הידע של אחרים. תבין שכל בן אדם, החל מגיל 40 בערך, הוא אספן מבלי לדעת ומחזיק בנכסים. לעיתים הוא מתייחס אליהם בזלזול, וייתכן שהם שווים הרבה כסף. אני יכול לספר לך שיש לך כרגע 10,000 דולר בבית, ולא ידעת. ואני לא מדבר על זהב, אלא על חפצים שזרוקים. אתה תגיד: 'די, נו'. בדיוק מזה אני חי. לאנשים האלה אני נותן שירות".

את מורדי אני מכיר כבר שנים רבות. בעברו הוא היה עיתונאי, ואחר כך היה מבעלי הוצאת הספרים "גלורי", שיחד עם שותפו אמיר דורון פרסמה את סדרת הספרים המצליחה "הוצא מהקשרו" - אבל ההוצאה קרטעה ונעלמה, ויחד איתה גם הוא נעלם מאור הזרקורים.

בשנים האחרונות נתקלתי באלון לא פעם ברשת, עם בית המכירות הפומביות שפתח, "פעם שלישי", ועם אתר שהתמחה בתחילה בפרטי אספנות מתחום הספורט, אבל במשך הזמן נגע בכל מה שקשור לסי-ביכתנו: מתולדות המדינה ועד לקלפי "חבורת הזבל". לכל דבר, מתברר יש ערך.

"בית המכירות הוקם לפני חמש שנים וחצי", הוא מספר. "עד אז היו שלושה או ארבעה בישראל. כל אחד פעל בתחום אחר, כמו אמנות, שטרות ומטבעות. הרשת שינתה את הענף, במיוחד כשנפתח פורטל המכירות הפומביות 'בידספיריט', שאמר שמי שרוי צה להיות בית מכירות - יקבל פלטפורמה. בלחיצת כפתור תקים קטלוג ותמונה היום יש כמעט 400 בתי מכירות בישראל".

איך מגיעים מבתיבה למכירות פומביות? "הוצאת הספרים שלנו נסגרה, וחטפתי בומבה"

ברמה של פשיטת רגל. טראומה. עברתי בחברה ביי-נלאומית כיועץ תוכן, אבל משהו בפנים הרגיש ריק. וכשנכנסה זירת המכירות, עזרתי למישהו. אחד מהחי-ברים שאל: 'למה שלא תעשה זאת בעצמך?'. כשאתה פושט רגל, הדבר האחרון שאתה רוצה זה עסק נוסף עם סיכון, אבל בכל זאת הקמתו, בהרבה חשש. די מהר גיליתי שאני קם בבוקר עם חיוך והולך לישון עם חיוך. כל יום הוא שיעור היסטוריה. מגיעה הבובה, שנמצאת כעת מאחוריה, אז אתה חוקר עליה ולומד משהו חדש בכל יום".

אלון נולד לפני 52 שנה בשכונת מחנה דוד שב-דרום חיפה, שעם השנים שינתה את שמה לנווה דוה. "גדלתי בבית שלא היה בו כלום, בקושי אוכל", הוא מספר. "זו שכונה שהיתה מעברה, שקלטה את עולי צפון אפריקה בשנות ה-50. בזמן שכל הילדים אספו את אלבום הקלפים התורן, אני הסתכלתי בעיניים כלות והבנתי שאם אני רוצה אוסף, אני צריך סבי-לנות. אז אחרי שכולם סיימו את האלבום וזרקו אני

אלון: "התקשר אלי סוחר ואמר שהוא נמצא בשוק רמלה-לוד. אני מצלם לך משהו ושולח". אלה היו שתי חולצות כדורגל. שאלתי כמה הוא מבקש, והוא ענה '50 שקלים'. אלה היו שתי חולצות שוער, אחת כחולה ואחת שחורה, של יוסי מזרחי. למחרת מכרתי אותן ב-4,500 שקלים כל אחת"

רדפתי אחרי הקלפים עד לאן שהרוח לקחה אותם. אלבום של סופרמן? היו לי שמונה, כי אף אחד לא רצה בהם. ערימות של פריטי אספנות".

חלק גדול מהאוסף העצום הזה נכחד בשרי-פה שפרצה בבית אמו, אבל הטראומה לא מנעה מאלון להמשיך לאסוף. ההבנה שאפשר להר-וויח מהעיסוק נקלטה כששופט הכדורגל לשע-בר אברהם קליין הזמין אותו שיהיה סופר הצללים לאוטוביוגרפיה שכתב.

קליין, שנחשב בכיר שופטי הכדורגל הישראלי, שפט בטורנירי גביע העולם במשחקים בלתי נש-כחים, ובהם רבע הגמר בין ברזיל לאיטליה במונ-דיאל 1982. "באחת מהאנקדוטות שסיפר, הוא דיבר על המשחק ששפט בין ברזיל לאנגליה במונדיאל 70, ואיך לקח את הכדור ושרק לסיום. אמרתי לו: 'חבל שלא שמרת עליו'. והוא ענה: 'דווקא שמר-תי, זה מעניין אותך?'. אמרתי לו: 'אתה רציני? זה שווה הון'.

"הוא לקח אותי לראות את האוסף, והלסת שלי נשמטה. היו שם אלפי פריטים, מ-1959 ועד אמצע שנות ה-80. הוא הכיר בעובדה ששום מוזיאון לא יציג את האוסף. אמר שהברברים האלה לא מדרבים לילדים שלו, ושלפחות שמישהו אחר ייהנה מהם. במשך חצי שנה קטלגתי את הפריטים והעליתי אותם למכירה ב'אביי' - והיה טירוף. ביום הראשון מכרנו בכ-15 אלף דולר, ואז הגיע אימייל ממוזיאון פי"א, התאחדות הכדורגל העולמית: 'עצרו את המכירה, הפריטים מעניינים אותנו. אנחנו רוצים להגיע ל-ישראל. וכך היה.

"מעבר לעובדה שאברהם קליין קיבל תצו-גת נצה במוזיאון של פי"א בציריך עם 69 פריטים שאסף - פתאום הבנתי כמה כוח יש לפריטי אספנות".

בארץ יש אספנים של מזכרות ספורט? "יום אחד התקשר אלי סוחר שאני עובד איתו,

27.02x33.27	2/4	53	עמוד	שישבת	02/06/2023	86328195-2
בנימין זאב הרצל - בהקשר לציונו - 80790						

"יש לי חולצה עם חתימה של פלה, וגם של מראדונה, וכשמראדונה מת - הערך שלה זינק"

קלפי NBA מעונת 2017/18 שנמכרה בשעתו בכ-30 דולה יש קלפים מסוימים שאתה רוצה להשיג, אז היה שם קלף של ג'ייסון טייטום מהבוסטון סלטיקס, שבשבילו היה שווה הכל. סדר גודל של 300-400 דולה. זו בורסה.

"ערד לפני חודשיים קלף של ג'ה מוראנט נחשב הכי מבוקש, כי אמרו שהוא הרבר הבא בכדורסל, ואז התפרסמה תמונה שלו עם אקדח במועדון השפניות ו-50 אלף דולר על הרצפה, והוא הושעה. יש גרפים לכל קלף, ושלו התחיל לרדת ולרדת. עכשיו אפשר לקנות את מוראנט בגרושים. אז אתה יכול לומר 'אני קונה, כי יום אחד הוא יעבור טיפול פסיכיאטרי לוגי ויהיה הגדול מכולם והקלף יהיה שווה עשרות אלפי דולרים' - או לאכול אותה. היום מדברים על ארלינג הולאנד ממנצ'סטר סיטי, אבל אנחנו עליו מ-2019, כבר אז התחלנו לאסוף מדבקות שלו. הכל זה הימורים."

אל החרד נכנס חן, בנו של מורדי. הוא השתחרר לפני כמה חודשים ועובד כעת עם אביו. חן מופקד על המכירות מעבר לים - מתברר שבחלק מהמציאות בישראל מתעניינים גם בניכר. "כל דבר שקשור לפלה, גם אם הוא כתוב בעברית, נחטף", אלון מספר. "העליתי את כרות הסרט 'הקוסם מארץ עוץ' בעברית. יש לי באוסף 3,500 כרזות קולנוע, הסברה ובידור. קנה אותה משהו ב-200 דולר וכתב: 'תודה, זו הכרזה האחרונה שהשלמתי לי את אוסף הקוסם בכל השפות'."

"היתה כרזה של סרט קונג פו בעברית, מהסרטים שהיו מציגים פעם בתחנה המרכזית, וג'קי צ'אן בכבודו ובעצמו קנה אותה. כתבתי לו: 'אתה ג'קי האמיתי?', והוא ענה: 'שיחקתי בסרט ואף פעם לא ראיתי את הכרזה'."

אפשר לשבת עם מורדי יום שלם ולשמוע ממנו סיפורים על הבחורה שנתנה לו לפנות את דירת סבה וסבתה שלא נפתחה מ-1969, או על אחת ששמעה

אלון (בתצלום): "ב-26 במאי 1984 מכבי חיפה זכתה באליפות הראשונה שלה. עברתי ביציעים ואספתי כרטיסי משחק, דגלים וצעפים. כל מה שקשור לאותה עונת האליפות הוא הזיכרון הכי טוב שלי, יותר מכל דבר אחר שהיה לי בחיים. יש לי אוסף עצום מאותו היום. אני לא אמכור אותו, ואיתו אני גם אמות. כל השאר זה עניין של מחיר"

זה חלק מהעניין - אתה לא מבין מה אתה מוצא בזמן שאתה מטייל ברחוב. לפני חודשיים מישהי העלתה לפייסבוק של תושבי חיפה פוסט 'המשי' פחה של הצייר גרשון קניספל זרקה הכל לר-חוב. הבן שלי גר בשוק תלפיות. התקשרתי תי אליו ב-12 בלילה ואמרתי לו 'סע', גשם, מבול, הכל גרטב. נכסים מטורפים. אבל בסוף הוא מצא יומן אישי מאוהב שקניספל כתב וצייר כשעלה לאוניית צי הסחור ב-1981 והפליג לאירופה. פריט שלהערכת שווה אלפי דולרים.

"כשאני נוהג בכבישי בנימינה, יישוב שהוקם לפני 100 שנה, אני נוסע במהירות של 15 קמ"ש וכל הזמן מסתכל לצדדים. פעם מצאתי ערימה של קלפי 'חבורת הובל'. הקלף הכי יקר של חבורת הובל הישראלי שמכרנו - 2,200 דולה מחיר פטיש, ללא עמלות."

אני שואל את מורדי מי הם הקוראים. "אספנות לא מיועדת למי שלא גומר את החורש", הוא מבהיר. "אחד זה להראות שיש לי המון כסף ושאיני יכול לקנות קלף של מיקי מנטל (שחקן בייסבול - א"ל) ב-10 מיליון דולה, וגם מדובר באנשים שמאמינים בהזדמנויות. אתמול פתחתי קופסת

אותם - יש חברות שקונות את זמנם. למשל, מז' מינות את פלה, ובמשך שתיים הוא חותם על כמה שיותר חולצות, והן מתועדות, כולל הצמדה של תעודת אונתנטיות. אז יש לי חולצה עם חתימה של פלה, וגם של מראדונה, וכשמראדונה מת הערך זינק בצורה מטורפת. חולצה של מראדונה יכולה להגיע גם ל-20 אלף שקלים. אני הייתי חכם מספיק כדי לקנות בכל הזדמנות עוד כמה, אבל אתה גם שואל את עצמך בכל בוקר איפה הגבול? כי זה בא על חשבון דברים אחרים."

המשרד של מורדי עמוס בחיפה, ולכל אחד סיפור מרתק. על הקיר תלוי ציור של השחקנית המנוחה מונה זילברשטיין, מעשה ידיו של הצייר יורם לוקוב, שהיה בזמנו מקורב לחבורת לול המיתור לוגית. "יום אחד פיגנו את אחר מבתי הרפוס הגדולים בארץ", מורדי מספר. "חבר התקשר ואמר 'בוא'. עד שהגענו לתל אביב ניקו שם הכל, ואז ראינו הומלס יוצא מהרחוב האחורי. שאלנו אותו 'מה יש שם?', והוא אמר 'כלום'. היה מקלט עמוס בעבודות שנפסלו, עדימות של כרזות. בין היתר מצאתי עבודות של יורם לוקוב."

ואמר שהוא נמצא בשוק רמלה לול, היכן שאנשים פורסים את מרכולתם על האדמה. אמר: 'אני מצלם לך משהו ושולח'. אלה היו שתי חולצות כדורגל. הייתי בשוק. שאלתי כמה הוא מבקש, והוא ענה '50 שקלים זה בסדר?'. אמרתי: 'אני לא מניאק, אני אשלם לך 700 שקלים לחולצה'. הוא דהר אלי כדי שלא אתחרט. שתי חולצות שועה, אחת כחולה ואחת שחורה, של יוסי מזרחי, שהיה השוער של בית"ר ירושלים. הן היו על הרצפה, מטונפות. למחרת עליתי לירושלים אחרי שכיבסנו אותן, ופגשתי לקוח ששילם 4,500 שקלים על כל אחת."

מהו "הגביע הקדוש" של אספנות הספורט בישראל?

"אולי טופס המשחק הרשמי של גמר גביע אירופה בכדורסל 1977 - מכבי ת"א נגד וארנה - שאני יודע גם מי מחזיק בו. בגדול, כל מה שקשור למשחק הכדורגל ההיסטורי בין ישראל לבריה"מ מ-1956, שיכול להגיע גם לאלפי דולרים. וכמובן - כל פריט ממונדיאל מקסיקו '70, הפעם היחידה שבה ישראל השתתפה בטורניר הצעתי כמעט 40 אלף שקלים לחולצת משחק של אחר משחקי הנבחרת, והוא עדיין סירב בנימוס."

אני אומר לו שזו ממש תעשייה, אז מורדי צוחק, הולך רגע לאחד מהארונות וחוזר עם חולצה של נבחרת ברזיל עטופה בניילון. "אראה לך מה זה תעשייה", הוא מציץ. "שחקני עבר שכבר לא משיחקים, והספונסרים לא עומדים בתור כדי לחבק

27.11x32.63	3/4	54	עמוד	שישבת - ישראל היום!	02/06/2023	86328193-0
בנימין זאב הרצל - בהקשר לציונו - 80790						

הדרכים הצדדיות

הרצאה שלו ושאלה אם יעניינו אותו מכתבים שהרצל כתב, ועל הנער מרמת הגולן שהביא קופסת נעליים עמוסה בקלפי 'חבורת הובל' שמצא אצל דודתו וגרף 51 אלף שקלים במכירה.

אני שואל אותו אם יש פריט שעליו לא יוותר. "ב־26 במאי 1984 מכבי חיפה זכתה באלופות הראשונה בתולדותיה", הוא מספר. "כולם פרצו לרשא בסיום המשחק, ואני לא. היציע היה ריק, ועברתי שורה אחרי שורה ואספתי כרטיסי משחק, דגלים, צעיפים. אז ירדתי לרשא ולקחתי מה שרק אפשר. לא אמרתי אז 'אני מורד', בן 13, אספן. זה היה צורך לשמור זיכרון והיסטוריה.

"בגדול, כל מה שקשור לאותה עונת האליפות הוא הויכוח הכי טוב שלי, במרחק גדול מכל דבר אחר שהיה לי בחיים. מכל מה שקשור לאותו היום יש לי אוסף עצום. אני לא אמכור אותן, ואיתן גם אמות. כל השאר זה עניין של מחיר".

הכובע של בית"ר

והמדים החומים

לא הרחק משם, עדיין בבנימינה, נמצאת גלריית "הבית העתיק - Art", שמנהלים מוטי הררי ואחותו אסתר. את מוטי אני מכיר עוד מבית הספר, חבר טוב מהכיתה. לפני כמה שבועות נפטר אביו, אריה ז"ל, וכבר בשבעה אפשר היה להתרשם מהפריטים שהמשפחה מחזיקה כבר דורות.

"בשבעה שמתתי את כובע תנועת בית"ר של אביו, את הכומתה שבה שירת בנח"ל וגם את כובע בית"ר של סבא שלי עם המדים החומים. כשאמרו על בית"ר שהמדים החומים שלה דומים לאלו של הפשיסטים, היא החליפה לצבע כחול", הוא מספר. "שמתתי גם את כובעו של אבא שלי, שהיה קצין במלחמת העולם הראשונה בצבאו של פרנץ יוף, באימפריה האוסטרו-הונגרית. אמרתי לעצמי שאולי אני מגזים בחיבור להיסטוריה ומשישהו יראה בצורה מעוותת את השימור. אני יכול להביא את זה, אבל זה הקשר שלי לאותם האנשים".

מוטי (56) הוא בוגר אוניברסיטת סורבון שבפריז בתולדות האמנות ובארכיאולוגיה, ובוגר הטכניון באוצרות. היום, בין היתר, הוא משפץ רהיטים עתיים קיים ומעריך מומחה של חפצי אמנות. כנראה משהו בגנים עבר מסבו, שלמה, שהיה בעל חנויות עתיים קות בווינה. בתחילת שנות ה-30 סגר אותן, עלה לישראל ופתח חנות ברחוב אלנבי 81 בתל אביב, והיה סוחר העתיקות הראשון בעיר.

"זו היתה חנות לעתיקות ולדברי קישוט לבית. בירידים של תל אביב סבי תמיד הקים דוכן", מוטי מספר. "הסיפור חיפה הוא שסבא שלי שם מטבעות בח' לון הראווה של החנות וכתב ליד כל מטבע מהיכן הגיע. יום אחד נכנס לחנות משהו ושאל 'איך אתה יודע שמה שכתבת נכון?', אז סבא שלי, שהיה סוחר, אמר: 'מה זאת אומרת? פרופ' סוקניק אמר לי'. פרופ' אליעזר סוקניק היה אביו של יגאל ידין וארכיאולוג ידוע, ומתברר שמי ששאל היה פרופ' סוקניק בעצמו. הם נהיו ידידים.

"אני זוכר שבכל שנה, ביום האזכרה להרצל, חלון הראווה היה מוקדש לחוזה המדינה - מכר טיסי ביקור, דרך ציור של הרמן שטרק עם חתימה של הרצל ועד לקריקטורות. ביום השואה הוא שוב היה מקדיש את חלון הראווה לנושא. היו לסבא שלי ידיים טובות".

מוטי מחזיק קלסר קטן שבו פריטים נדירים מהאוסף המשפחתי. כתב יד של המלחין יוהאן סבסטיאן באך, כרטיס ביקור של אלפרד דרייפוס,

ימי בנימינה

מילים: אהוד מנור

מה קרה לילד שדיבר אל כוכבים שהמתיק סודות עם סביונים ושחפים שספר כל נמש חרש ובחול נרדם מה קרה לו יום אחד שקם ונעלם?

אני רוצה לחזור אל הימים

הכי יפים שלי

הימים היחפים של בנימינה

כן, אני זוכר, הכל זרם לאט

השמש לא מיהר

אנשים אמרו שלום

חבר היה חבר

היורה יירד מחר, הבט בלבנה

איך היה יכול הענבים השנה?

היכנסו הערב יש ריבה מתות גינה

ובלילה תתכסו כי תהיה צינה

אני רוצה לחזור אל הימים...

ועכשיו אם יום או לילה, אם רע לי

ואם טוב

אין לי רגע זמן לשבת ולחשוב

לפעמים אני כמעט מדעתי יוצא

כל ימיי אני הולך לשם ולא מוצא

אני רוצה לחזור אל הימים

הכי יפים שלי

הימים היחפים של בנימינה

כן, אני זוכר, הכל זרם לאט

השמש לא מיהר

אנשים אמרו שלום

חבר היה חבר

מה קרה לילד שנרדם בחול החם

שיום אחד לפתע קם ונעלם?

הררי (בתצלום): "סבא שלי, שהיה סוחר, שם מטבעות בחלון הראווה של חנות העתיקות שלו באלנבי, וכתב ליד כל מטבע מהיכן הגיע. יום אחד נכנס לחנות מישהו ושאל: 'איך אתה יודע שזה נכון?', וסבא שלי ענה: 'פרופ' סוקניק אמר לי'. פרופ' אליעזר סוקניק היה אביו של יגאל ידין וארכיאולוג ידוע. התברר שהוא היה השואל"

מתקופת השואה, עם כותרות כמו 'אשוויץ שוח' ררה', 'פריז נכבשה', הוא אומר "אבא שלי המשיך כל אירוע חשוב שהופיע בעיתון, הוא שם בצד את הגיליון. לא בגלל הערך המסחרי, אלא כדי להחזיק את ההיסטוריה. הם הרגישו שהם חיים רגעים חשובים, וככה גם אני מרגיש.

"כילד שמרתי את עיתון חתימת הסכם השלום עם מצרים, ומאז את כל מערכות הבחירות, המלחמות, המבצעים. שמרתי סטיקרים כמו 'העם עם הגולן', 'שלום, חבר' ו'נתניהו טוב ליהודים'. לכל המורות בבית הספר המקומי הצעתי את אוסף העיתונים, כדי שהתלמידים יחזיקו פיסת היסטוריה מהמחנה רות, ממלחמת השחרור, מליל הגשרים. יש לי את כל העיתונים, וחשבתי שזה אמצעי דידקטי טוב. להגיד לך שבכל שנה לוקחים ממני? ממש לא".

מוטי מסתובב לא מעט בארץ, מבקר אצל אנשים שמבקשים שיעריך מה נשאר אחרי מות יקיריהם. "אתה מקבל תכולת דירה או עליית גג שלא ראו 50 שנה, וששמו בה דברים שהם בני 80 או 100 שנה. יש כאלה שיש להם כוח ומחשבים ברשת, ויש אנשים שלא יודעים לעשות זאת וקוראים לי "לצערך, גם אני נכנסתי לצומת הזה עם פטי" רת אביו. פעמים רבות אתה לא יודע אם לזרוק או לשמור. האם בגיל 70 יהיה לי כוח לקרוא מכתבים ישנים? יש כאלה שאומרים 'לנקות שולחן, לא מעניין אותי כלום', ויש אנשים שאומרים שיום אחר, כשימאס להם מהמסך, הם יחזרו. לא פעם אני אומר לאנשים: 'בזה אל תיגעו, תצטערו אם

נייר מכתבים של הגרוד העברי, נייר מכתבים של הנדבן משה מונטיפיורי, כולל חתימתו, וכתב יד מנה להפגנה הגדולה נגד הסכם השילומים עם ממשלת גרמניה.

"כשעלה נושא השילומים, סבא שלי שם בחלון הראווה מדים של אסיר מאושוויץ ושק גדול, שקשר כמו שק של כסף, וכתב: 'היום נדע מהו מחירו של כל יהודי'. זו היתה המחאה שלו", מוטי מספר. "אגב, היתה חנות בפריז בשם 'שבארי', שסגרה לפני כמה שנים את שעריה, ויכולת לקנות בה כל מה שאתה רוצה: מכתב של לואי פסטר או של לואי ה-16, כרטיס ביקור של דרייפוס - ואנשים קנו. לדעתי היא נסגרה באשמת האצבע".

למה אתה מתכוון? "היום אדם יודע שהוא יכול לראות את הדברים האלה בשיטוט בגוגל, ולא מרגיש צורך להחזיק אותם באופן פיזי. כמו שבקורונה היית יכול לערוך סיור וירטואלי במוזיאון הלובר בלי להיות בפריז. זה לא יישאר, אנשים ירצו את הדבר האמיתי. אם סטודנט רוצה לקרוא היום עיתונים של פעם, הוא רואה ברשת גיליונות מיום הכרזת המדינה. אבל אני חותם לך שבעוד 15 שנה הוא ירצה לגעת בעייתונים, ואז זה יקבל ממך אחר".

מוטי מספר שהוא עבר את "שטיפת המוח" בבית - שטיפה חיובית, לדבריו. היו מספרים לו "מע-שיות" - מברייכובא, דרך המחנות ועד למלחמות ישראל - ומכניסים לו לראש כמה חשוב לשמר את ההיסטוריה. "יש לנו עיתונים שסבא שלי אסף

26.77x33.1	4/4	55 עמוד	שישבת	02/06/2023	86328194-1
80790 - בנימין זאב הרצל - בהקשר לציונו -					

דרך אגב: "לפעמים אני לא יודע אם לזרוק או לשמור. בגיל 70 יהיה לי כוח לקרוא מכתבים ישנים?"

המלכרטי של רבין ב-2,400 דולר

חתימה מקורית של הרצל על מכתב לפעיל ציוני, לקראת הקונגרס השני, במאוס 1898. המכתב נכתב על נייר מכתבים רשמי של "ארץ ישראל - ועד הפועל של הקונגרס הציוני", עם התאריך 13 במאוס 1898. נמכר ב-1,000 דולר

אגרטה קרמיקה תוצרת חרסה, שנמצא בגינה בחולון אחרי ששכב שם ארבעה עשורים ושימש בית לשבולים, רגע לפני שנזרק לפח. האגרטה ענקי, בצבעים ירוק, לבן ושחור. טכניקת חריטה. על החתום: עזר, חרסה באר שבע. ככל הנראה מדובר בדגם ניסיוני. נמכר ב-1,000 דולר

מדליה לציון אליפות המדינה בכדורגל, עם חריטה אישית של כדורגלן הפועל תל אביב דני בורסוק. גב המדליה הכיתוב: "ליגה לאומית בכדורגל, הפועל ת"א, אלופת 65/66". נרכשה בשוק הפשפשים ב-5 שקלים ונמכרה במכירה פומבית ב-440 דולר

התקליט הישראלי השני היקר והמבוקש ביותר. "תקליט ל" של שלום חנוך. צד א': "לך לפסיכיאטר". צד ב': "לא יודע איך לומר לך". מדובר באחד מהתקליטים הנדירים במוזיקה הישראלית. נמכר במכירה פומבית ב-900 דולר

מדבקה של חברת הזבל - נדנד דנה, הקלף היקר ביותר בחברת הזבל הישראלית. דבק מקורי. נרכש בשוק הפשפשים בכמה שקלים ונמכר במכירה פומבית ב-2,200 דולר

טלכרט של בזק, משולב בכרטיס ביקור של רה"מ יצחק רבין ז"ל. פריט סופר-נדיר. יוצרו 200 יחידות בלבד, שניתנו לרבין לשימוש הבלעדי. בזק הנפיקה כמות קטנה של טלכרטים המעוצבים ככרטיסי ביקור לבכירי החברה ולכמה אישים בצמרת הממשלה. הכרטיסים חולקו על ידי רבין למקורבים ולמבקרים מחו"ל כשי, ולכן לא הגיעו לשוק. נמכר ב-2,400 דולר

אוגדן רשימת המבוקשים של הש"י - שירות הידיעות של ההגנה - מינואר 1947 עד למאוס 1948, המסווג כ"סודי". מבוקש מספר 30 הוא אדולף אייכמן ("כבן 40, גובה 176 ס"מ, רגליים עקומות... דובר גרמנית, עברית ויידיש... נאצי, קצין גבוה בגסטפו. לרגל כושרו הארגוני וניסיונו הרב במחלקה היהודית בגסטפו, לא מן הנמנע כי הצליח להסתנן ארצה..."). מהכתוב עולה כי בקרב ארגון "ההגנה" התעורר חשש גדול שאייכמן הצליח לברוח מגרמניה ולעלות לארץ ישראל בזהות בדויה. נמכר במכירה פומבית ב-650 דולר

אריח קרמיקה של בצלאל שנוכש בשוק הפשפשים, בין הסגרים הראשון והשני של הקורונה, בסכום של עשרות שקלים. חתום. בעיצובו של מאיר גור אריה. נמכר במכירה פומבית ב-7,000 דולר

תמכרו את הפמוטים או את החנוכייה? לא רוצה לקחת את זה מהם? למה שלא ימכרו?

"בגלל הסנטימנט. יש היום בעולם אופנה שעור ברים מהרמה על הכל, אין צורך להתעכב. ראה את החנוכייה, צילם - וזה מספיק לו. אני יודע שזה משהו שיעבור".

אתה מגדיר את עצמך "אספן"?

"יש אצלי משהו בגנים. הנה, יש לי שלט ממרוץ האופניים הבינלאומי ג'ירו ד'איטליה שהתקיים בארץ ב-2018. כשהמרוץ הסתיים, מייד תלשתי ולקחתי. הרגשתי שמדובר בהיסטוריה, מרוץ ראשון שכנראה לא יחזור, ואני יודע שלשלט יהיה ערך. למה? כי יש פה הרבה רוכבי אופניים. אז אמרתי שאולי סדנת אופניים תתלה אצלה בכניסה, או שאיזה פריק ירצה מוכרה".

"כשאני מתקן רהיטים, אני מסוגל להוריד עיי טור של פרח או לקחת גלגל פסנתר, כי אין היום גלגלי נחושת. אני שומר כי אני יודע שיום אחד הדברים האלה ישרתו אותי, עד לרמה של שמירת פורנירים ישנים. אני יכול להראות לך את חבילת הפורנירים שאספתי. זה לא אגרני כמו בן של הפרעה, אלא כמו בן של תמידי יהיה אפשר להשתמש בזה. היום אתה רואה חנויות יד שנייה שנפתחות בכל פינה. זה פן אחר של אספנות. אנשים רוצים ריהוט מודרני, אבל כזה שלא יכרתו בשבילו עוד עץ ולא יפגעו בשבילו בטבע".

אצל מוטי הדברים שעוברים מדור לדור אינם למכירה, ויש בהם פריטים שהוא מחובר אליהם יותר מאשר לאחרים. "אתם אני לא אמכור. יש לנו הסכמה במשפחה שאת האוסף לא מוכרים, אלא מחזיקים בו, כי זו חתיכת היסטוריה. אני מת חבר בעיקר לפריטים הקשורים לבית"ר ולאצ"ל, כיוון שגדלתי בתנועה הרוויזיוניסטית. כשאני מחזיק בעלוני בית"ר, או במערכי שיעור של מדי ריך צצריך להעביר לחניכים את כל כובד ההיסטוריה - אני מתחבר לזה. בדברים האלה, מפעם, יש אידיאולוגיה".